काण्डेन' बहुप्रकारेण, 'द्विषन्तं शोचयामसि' शत्रुं शोकयुक्तं कुरु। तथा 'मे', 'द्विषन्' शत्रुः, 'बहुशोचतु' अधिकं शोकयुक्तो भवतु। हे 'ओषधे' दर्भ, 'अहं', त्वत्प्रसादात् 'मा शुचं' शोकं मा प्राप्नवानि॥

(३२) अथानूच्यमानस्य शंयुवाकस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह। "यज्ञ नमस्ते यज्ञ। नमो नमश्च ते यज्ञ। शिवेन मे सन्तिष्ठस्व। स्योनेन मे सन्तिष्ठस्व॥१९॥ सुभूतेन मे सन्तिष्ठस्व। ब्रह्मवर्चसेन मे सन्तिष्ठस्व। यज्ञस्यर्द्धिमनु सन्तिष्ठस्व। उप ते यज्ञ नमः। उप ते नमः। उप ते नमः" इति। हे 'यज्ञ' शंयुवाकरूपयज्ञाङ्ग, 'ते', 'नमः', अस्तु। किञ्च हे 'यज्ञ', 'ते', 'नमो नमः' पुनः पुनर्नमस्कारोस्तु। आदरातिशयद्योतनार्थमेवमभिधानम्। हे 'यज्ञ', 'मे', 'शिवेन' सर्व्वोपद्रवोपशमनरूपेण, 'सन्तिष्ठस्व' समाप्तिं गच्छ, तथा 'स्योनेन' सुखप्राप्तिरूपेण, 'सुभूतेन' सुष्ठु निष्पन्नत्वाकारेण, 'ब्रह्मवर्चसेन' मन्त्रबलेन च, 'सन्तिष्ठस्व'। तथा 'यज्ञस्य' यजमानस्य, 'ऋद्धिं' फलम्, 'अनु'लक्षीकृत्य, 'सन्तिष्ठस्व'। हे 'यज्ञ', 'ते' तव, 'उप' समीपे, 'नमः' अस्तु। अभिधानमत्यादरार्थम्॥

(३३) अथ तण्डुलप्रक्षालनजलस्योत्करदेशे निनयनाय मन्त्रमाह। "त्रिष्फलीक्रियमाणानाम्। योन्यङ्गो अवशिष्यते। रक्षसां भागधेयं। आपस्तत्प्रवहतादितः"॥२०॥ इति। तण्डुलानां कणादिनिरसनेन शोधनं फलीकरणं, तत्त्रिवारं कर्त्तव्यम्। तथा क्रियमाणानां तण्डुलानां सम्बन्धी 'न्यङ्गः' नि-